

SOPAR

en honor del

Mtre. FRANCESC PUJOL

que li dediquen
els seus amics
i admiradors
amb motiu de

I' HOMENATGE
que li tributen els
Orfeons de Catalunya

D i u m e n g e
7 de desembre
de 1930, a les
nou de la nit

HOTEL ORIENT - BARCELONA

T I Q U E T
N.º 181

Hotel Oriente
Barcelona

Hotel Oriente

Sopar
en honor del
Mestre Francesc Pujol
que els seus amics i admiradors li dediquen
amb motiu de l'Homenatge que li
tributen els Orseons de Catalunya.

Barcelona, 7 Desembre de 1930

Vins

Manso Solers blanc i negre

Xampany

Cavas del Panadés

Menú

Consommé doble en tassa

Filets de llenguado Orient

Grenadines de Vedella en cocotte Marquise

Dollastre i Pernil Filateur

Amanida Astoria

Biscuit Glacé Draliné

Pastisseria

Fruites

Café i Licors

La entrada serà per invitació.

Queden reservades les llotges de pati i totes les llotges i localitats d'amfiteatre.

Els socis de l'**Orfeó Català** podran recullir la seva invitació, a la Consergeria del **Palau de la Música Catalana**, fins el dia 5 dels corrents, mitjansant acreditar la seva personalitat amb la presentació del títol de soci.

Palau de la Música Catalana

AUDICIÓ

d'obres originals del

Mestre Francesc Pujol

amb motiu de l'Homenatge que li tributen
els Orfeons de Catalunya

Cobla Barcelona
Andreu Fornells de Sayós
Mercè Plantada
Joan Gibert i Camins
Antoni Pèrez-Moya
Joan Salvat

ORFEÓ CATALÀ

sots la direcció del

Mestre Lluís Millet

Diumenge, dia 7 de desembre de 1930
a les cinc de la tarda

Mestre Francesc Pujol

LA PAU NADALENCA

Per Nadal
cada ovella a son corral
i la pau a cada casa.
Potser neva, potser plou,
potser fa ventada rasa
i de fred la cara ens cou;
tant se val!
Que un alè primaveràl
per les venes fa bullida
com si el maig fos arribat
i un bell sol per cada dia
dalt del cel fos arborat.

Oh Nadal, Sant Nadal!
Ets suau com una rosa,
ets joíós com un infant
i en fer bella tota cosa
ets la gràcia triomfant.

FRANCESC PUJOL.

SANT JORDI TRIOMFANT

LLEGENDA POPULAR

Bella princesa empresonada,
quin dol hi ha en el teu mirar!
De nostra mare benamada
tens el posat i el bell parlar.
Dins de la torre desolada
ta gran bellesa veus marcir.
Un drac ferotge és a l'entrada
que t'urparà si vols sortir.
Té la mirada tota encesa
de gelosia i de rencor.
No vol que vegin ta bellesa,
no vol que't tingui ningú amor.
Finestra enfora si t'aboques
t'escup la fera el seu verí;
si amb els teus clans ajut invoques,
amb un bramul no ho deixa oír.
Bella princesa empresonada,
quin somnià en els temps d'abans,
quan de tots eres festejada
i els reis et feien besamans!
Mes si el passat l'esguard s'emporta,
el cor s'emporta l'avenir:
una clamor se sent prou forta
que la captiva pot oír.
Semblen cançons de la vellúria;
potser són himnes del present...
Es la remor de la boscúria
quan de nit passa un cop de vent...
O bé és l'onada quan arriba
portant al si la tempestat...
A dins del cor de la captiva

una esperança ha clarejat.
Es com després de la nit bruna
que'l sol s'aixeca resplendent
i la claró's llença tot d'una.
dins les tenebres del torrent.
Entre les boires lluminoses
veu la princesa el bell demà.
Quan els rosers s'omplin de roses,
blanc cavaller arribarà.
Nua l'espasa, braç, enlaire
devers el drac avença ardit.
Del primer cop esqueixa l'aire,
el segon cop l'hi enfonsa al pit.
Ja triomfant, la dama albira
i obra les portes diligent;
i mentre el monstre en terra expira,
surt la princesa resplendent.
Bella princesa alliberada,
com guspireja el teu mirar!
De nostra mare benamada
tens el posat i el bell parlar.
I ella, com tu, té l'alegria,
perquè, com tu, ha deixat el dol;
que la llegenda és profecia
i el cor li diu que Déu ho vol
que vingui l'hora pressentida
que la llegenda reviuirà.
Quan els rosers treuran florida
la profecia es complirà.

JOSEP M. FOLCH I TÓRRES.

— Oh si tu vegessis
quin gall hi tinc jo!
A la cua hi porta
plomes de debó.
— Jo hi tinc tres gallines
i un riu imitat
amb paper de plata
que sembla vritat.
— A dintre una bauma
hi ha el naixement
i a fora hi ha l'àngel
que avisa la gent.
— Al meu ja s'obiren
per un caminet
els tres reis que vénen
poquet a poquet.
Oh quina alegria!
Ja van arribant.
Cal fels-hi la carta:
veiam què ens duran.

Nostre cor és ben feliç
cada any quan Nadal s'atança:
hi ha per tot un bell encís
que ens amara de gaubança.

NADAL DELS CAPTAIRES

Ai quin fred que fa!
Plou i neva dalt la serra.
Ai quin fred que fa!
Plou i neva també al pla.

Per amor de Déu
anem demanant almoïna.
Per amor de Déu,
de la Verge i del Fill seu.

Amb un mos de pa
pel bon temps un hom ja passa;
amb un mos de pa
pel bon temps ja es pot passar.

Mes quan fa tant fred
la misèria és molt més dura;
mes quan fa tant fred
apiadeu-se del pobret!

Pel temps nadalenc
tot cor endurit s'ablana;
pel temps nadalenc
tot cor és amorosenc.

Venturós Nadal
que la fam ens apaivagues!
Venturós Nadal
que pel pobre ets amical!

PROGRAMA

I

Per la Cobla Barcelona

Gloses de cançons populars catalanes

- I - Els fadrins de Sant Boi
- II - Els estudiants de Tolosa
- III - El maridet

Serenata lamentable d'un galan desdenyat

Entremaliada (sardana)

II

Cançons per Na Mercè Plantada

Un clavell

Cançó d'enyorança

L'home que fa giravoltar l'espasa

La ginesta

No't sàpiga greu

Cançó de la tempestat

Cançons per N'Andreu Fornells

Cançonetes de Déu nos dó

- I - Déu nos dó ser catalans
- II - Déu nos dó la companyia — de dos arbres a l'hivern
- III - Déu nos dó un acabament — com aquest de l'any que fina
- IV - Déu nos dó la casa blanca
- V - Déu nos dó la companyia — de les fulles tremolant
- VI - Déu nos dó la gosadia — de la sang independent

Acompanyament al piano pel mestre Joan Gibert i Camins

III

Per l'ORFEÓ CATALÀ

La gata i en Belitre

El fill del Rei

Fum, fum, fum

Cantada de Nadal

cançons populars harmonitzades

Amb acompanyament d'orgue i de piano pels mestres Antoni
Pèrez-Moya i Joan Salvat

Sant Jordi triomfant (poemet)

Amb acompanyament de cobla

FRANCESC PUJOL

Heus-aquí un home singular; una activitat continua, una forta intel·ligència i una ferma voluntat, tot al servei d'un noble sentiment de l'art que s'esplaia en les més diverses manifestacions del mateix.

Temperament d'artista i d'organitzador, les facultats i qualitats esmentades han fet d'ell un benemèrit de l'art musical de la nostra terra.

Molt agraïment li deu l'*Orfeó Català* per son mestratge en el cor, molt li deu la musicologia catalana; ell és un dels vers mestres de la nostra Cobla; del *Cançoner de Catalunya* n'és son seny, ordenador i la *Germanor dels Orfeons* li té una gratitud sincera per sos treballs d'organització, sobretot pels realitzats en el gran Festival de l'Estadi.

El Concert-homenatge d'avui té el plé sentit del reconeixement de l'obra complexa i eficaç d'aquest home artista singular i de l'agraïment que li deu l'art musical de Catalunya. Són els nostres orfeons que l'han organitzat perquè ells són els íntims coneixedors de les seves activitats i són els que més han tingut ocasió d'observar la seva abnegació i intel·ligència. I a aquest homenatge se li ha donat per ambient l'obra artística del mestre, l'obra fruit del seu art i inspiració, la seva obra de creació musical.

Tota l'activitat d'en Pujol és moguda pel sentiment d'un ideal profundament catalanesc, que és el nord i guia de tota la complexitat dels seus treballs, però que està singularment i essencialment plasmada en la seva creació artística: en les seves mestriables composicions per a Cobla, models de factura i d'instrumentació; en les seves composicions corals, cançons i cantades, tan interessants com fresques d'inspiració; en les seves excel·lents obres per a orquestra; en el seus *lieder*, tot noble i fort, tot d'un ver fons catalanesc i d'una factura justa i equilibrada al mateix temps que austera i digna, com pertoca a la indiosincràcia de la nostra raça.

Així en la festa d'avui s'honora l'home singular amb el fruit d'inspiració de l'ànima de l'artista, la qual és el secret nobilíssim que impulsa totes les seves activitats, que tan són en benefici del nostre art musical.

LLUÍS MILLET.

CANTADA DE NADAL

ENDREÇA

Volem cantà una cançó
— no hi ha molt que s'és dictada —
del Nadal del Redemptor,
que és diada assenyalada.

Joiós Nadal! Joiós Nadal!
Tot canta la glòria d'un Déu eternal!

Té una gràcia el Sant Nadal,
que l'amor tota s'hi posa;
té la gràcia cordial
d'un infant com una rosa.

La rosa ens floreix al cor
si l'amor l'hi havem donada;
la gràcia esdevé tresor
d'alegria benaurada.

Joiós Nadal! Joiós Nadal!
Tot canta la glòria d'un Déu eternal!

NADAL PELS INFANTS

Nostre cor és ben feliç
cada any quan Nadal s'atança;
hi ha per tot un bell encís
que ens amara de gaubança.
El món s'omple de delícies
que enlluernen nostres ulls,
tot s'inonda de clarícies
i els rebosts són ben curulls
d'unes coses temptadores
que de lluny hem de flairar,
puix les mares, previsores,
no ens hi deixen arribar.
Mes per la santa diada
farem la pau amb escreix;
de pensà amb la gran taulada,
a tots la saliva ens creix.

ELS INFANTS I EL PESSEBRE

— Jo tinc un pessebre
més bonic que el teu!
— Jo hi tinc vint figures.
— Més n'hi ha en el meu.
— Al meu hi ha muntanyes
de fusta i cartró
— Al meu són de suro:
ja no hi ha millor.
— Jo hi tinc una casa
amb un pou davant.
— I jo una parella
de bous tot llaurant.

que l'Amor hi sia estat,
un peix d'or a la peixera
que fa molta netedat.
Una vella escaparata
i un bressol de l'any passat;
la cançó de Catalunya
dins la tendra fosquedat,
una Creu damunt la porta
— que el pecat sia esquivat —
i el tenir la roba estesa
com banderes del terrat.

V

Déu nos dó la companyia
de les fulles tremolant
i un camí de vora l'aigua
i la font sota el pollanc;
veure el cel que estorna pàl·lid,
veure el món que es torna blau
i allavors di el Rosari
pel tiran tot ombrejat,
que així tristes animetes
goig etern assoliran
(per això lloem en l'ombra
a Maria amb noms suaus).
I arribant a casa nostra
veure llum al finestral
i saber que hi ha la taula
amb el seu parament blanc,
amb els plats de viu alegre
i amb el veire de cristall.
I és gustosa l'entaulada
sota el llum, no sabent pas
si han restat les animetes
amb els grills a dins l'afrau
o s'acosten a la casa
per la fosca del pinar,
i ara passen el Rosari
(nostre obsequi recordant),
perquè aquí siguem feliços
en el batre de la sang

i aixecant les copes clares
i en els besos nupcials.

VI

Déu nos dó la gosadia
de la sang independent
i aquesta ànima difícil
i aquest llavi mal content!
El corcò que posí ales,
serà estel al firmament.

Ah, en la fosca i pel guiatge
de la sola il·lusió,
caminar sense bandera
i varar sense timó,
estimar sense estimada
i servir sense senyó!

No hi fa res que solitaris
fem la via en els afraus.
Nostre temple és en els núvols.
S'emmiralla als goces suaus
— fins i tot ans de bastir-lo —
un següici de palaus.

Vindrà un dia que nosaltres
serem lluny, sota l'oblit:
hi haurà amors en cases noves
i rosers en cada ampit,
i gent dolça que mediti
els secrets de l'infinit.

Però mentre Catalunya
dolorida va naixent,
Déu nos dó ser braç en l'aire
i la destra furient,
una pedra a la bassetja,
la bassetja dins el vent.

JOSEP CARNER.

TEXT DE LES CANÇONS

UN CLAVELL

Per un clavell só consirós
que entre les dents us resplendia;
deu-me el clavell, que té colors
d'aqueixa boca on ara nia.

Deu-me el clavell, amiga mia,
no per badat ni per flairós;
deu-me la flor de la fol·lia,
arborament que ha estat amb vós.

Tota ma vida és fetillada
amb no sé quin malmirament
i d'un home, el pensament
sobta ma pensa emmetzinada.

Jo us occiria amb un coltell
si no em donàveu el clavell.

JOSEP CARNER.

CANÇÓ D'ENYORANÇA

Enyoro la vela lleugera,
el còdol blavis i lluent,
la vinya, la cala planera,
el núvol, la boira i el vent,
la corba suau de la platja
i la marinada frescal,
la barca que fuig de l'oratge
i aquell gallaret en el pal.
Enyoro la font amagada,
la branca menuda del pi,
la nuesa de la collada,
les herbes primes del camí,
els esbarzers i la caseta
i el degotç del rossinyol
i aquella costa dura i dreta
que va assecant-se sota el sol.
Enyoro el mar i la muntanya,
la feixa verda, l'herm grogós,
el remoreig de cada canya
en el camí silenciós
i aquella veu tan tèbia i clara
i els ulls tan purs dins de la nit
que fan el cel més ample encara
i més estelada la nit.

TOMÀS GARCÉS.

L'HOMME QUE FA GIRAVOLTAR L'ESPASA

Aquest mati
passà damunt la porta de ma casa,
tot fent camí
l'home que fa giravoltar l'espasa.

Va reüllant d'ací d'allí,
la sospita l'encen com una brasa
que no sap quin veí
l'ha de ferir.

Al fat implora, malaeix, pregunta
la dèria que l'empeny;
l'espasa és rovellada i no té punta
i l'home no té seny.

Fins en el cim que solitari llu
o al mig de la rossola tota rasa,
l'home va fent giravoltar l'espasa,
sol contra tots i sol contra ningú.

JOSEP CARNER

LA GINESTA

La ginesta altra vegada!
La ginesta amb tanta olor!
Es la meua enamorada
que ve al temps de la calor.
Per a fer-li una abraçada
he pujat dalt del serrat:
de la primera besada
m'ha deixat tot perfumat.
Feia un vent que enarborava,
feia un sol molt resplendent:
la ginesta's regirava
furiada al sol rient.
Jo la prenc per la cintura,
l'estisora va en renou
desflorant tanta hermosura
fins que'l cor me n'ha dit prou.
Amb un vimet que creixia
innocent a vora seu
he lligat la dolça aimia
ben estreta en un pom breu.
Quan l'he tinguda lligada
m'he girat de cara al mar...
M'he girat al mar, de cara,
que brillava com cristall;
he aixecat el pom enlaire
i he arrencat a corre avall.

JOAN MARAGALL.

NO ET SÀPIGA GREU

No et sàpiga greu
el ser petiteta,
també ho són les flors
i ho són les estrelles
i ho és aquell déu
que l'amor governa.
D'un res de llevar
s'en forma una arbrada;
d'un sol espurnic
s'en fa una foguera;
d'un trist gra d'encens
se n'omple una església...
No et sàpiga greu
el ser petiteta.

FRANCESC MATHEU.

CANÇÓ DE LA TEMPESTAT

Gotellada a l'empedrat,
horitzó llampeguejat,
tempestat!
I el vicari esparverat
i s'enfonsa l'envelat,
i tot va desguitarrat,
tempestat!

Cruix la biga i el terrat,
la vellarda s'ha senyat,
tempestat!
El paraigües s'ha esbotzat;
visca el xàfec descordat
que apaivaga el gos i el gât,
tempestat!

Tempestat, si t'hem cridat,
desensonya a l'ensonyat,
tempestat!
De bon grat o de mal grat
obre el cor enforrunyat,
ben obert de bat a bat,
tempestat!

JOSEP M. DE SAGARRA.

CANCONETES DE DÉU NOS DÓ

Déu nos dó ser catalans
que són gent d'anomenada
i millors que tot el món,
perquè són de fresca saba;
i millors que no els passats,
però amb una retirada.
Déu nos dó la nostra fe
i el senyar-se al trenc de l'alba,
l'aigua fina de les neus
i el pa ros de les quintanes.
Déu nos dó la vela al mar
i la cleda a la muntanya
i els diners de ben enllà
i l'amor de vora casa;
i la fi dins nostra llar
i amb la cara enriolada,
i que diguin: — Ara, mort,
quina imatge de son pare!
I si fama hem de guanyar,
que ens la doni el veïnatge,
i si tara hem de tenir,
Déu nos dó la nostra tara;
que si ve de tan endins,
farà goig un dia o altre.

II

Déu nos dó la companyia
de dos arbres a l'hivern,
l'ametller de tals de rosa
i, ple d'or, el taronger.
Dorm encara la figuera
sota un sol que tot ho encen.
Es la gran tocatardana
de l'eixida i de l'hortet.
En el cim el pi vigila,
aquest sí que mai fal·leix;
la color té sempre jove
com la mar i com el cel.
Ai figuera casolana!
Ai el pi lliure en el vent!
He de dir, que el cor ho mana
(baldament us porti fe):
— Déu nos dó la companyia
de dos arbres a l'hivern:
l'ametller de tals de rosa
i, ple d'or, el taronger;

que allavors, com l'atzavara,
entre els dos ens aclofem;
una mosca brunz i passa;
si en el caire del coster
la torreta és tota blanca,
el seu blanc par que brunzeix:
— Ah, no és prou — hom endevina —
que frisi d'or el solei;
al lluny cal una percinta
que frisi tota d'argent,
entre una blancor de cases
i una blancor de barquets.

III

Déu nos dó un acabament
com aquest de l'any que fina.
Doll de flama de l'estiu
que ets enllà de nostra via,
a la punta dels rostolls
veig encara tes guspires.
Ara ve el sol de tardor
que és de bona companyia,
que camina poc a poc.
i s'atura quan camina.
Portaré un raïm sencer
a la porta de l'amiga.
Menjarem tot el raïm
asseguts damunt la llinda
abans que ens diguem un mot
o d'amor, o de renyina.
I enc que vinga la frescor
que al mig de la tarda es gira
i tremoli l'alt fullam
tot veient que el dia minva,
farem que duri el raïm
com si fos tota una vida.

IV

Déu nos dó la casa blanca
i el darrer soleiat,
dos rosers a la finestra

La entrada serà per invitació.

Queden reservades les llotges de pati i totes les llotges i localitats d'amfiteatre.

Els socis de l'**Orfeó Català** podran recullir la seva invitació, a la Consergeria del **Palau de la Música Catalana**, fins el dia 5 dels corrents, mitjansant acreditar la seva personalitat amb la presentació del títol de soci.

Palau de la Música Catalana

AUDICIÓ

d'obres originals del

Mestre Francesc Pujol

amb motiu de l'Homenatge que li tributen
els Orfeons de Catalunya

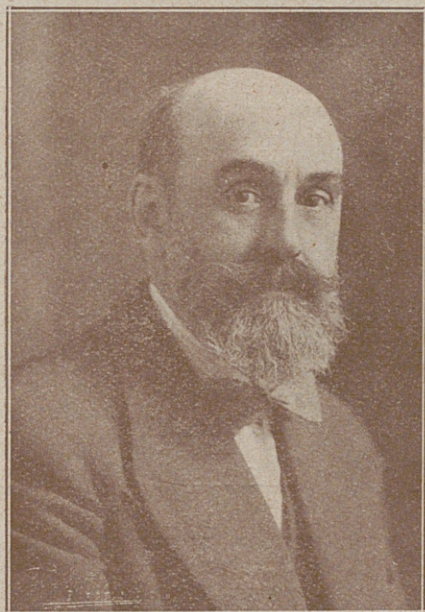
Cobla Barcelona
Andreua Fornells de Sayós
Mercè Plantada
Joan Gibert i Camins
Antoni Pèrez-Moya
Joan Salvat

ORFEÓ CATALÀ

sots la direcció del

Mestre Lluís Millet

Diumenge, dia 7 de desembre de 1930
a les cinc de la tarda

Mestre Francesc Pujol

LA PAU NADALENCA

Per Nadal
cada ovella a son corral
i la pau a cada casa.
Potser neva, potser plou,
potser fa ventada rasa
i de fred la cara ens cou;
tant se val!
Que un alè primaveral
per les venes fa bullida
com si el maig fos arribat
i un bell sol per cada dia
dalt del cel fos arborat.

Oh Nadal, Sant Nadal!
Ets suau com una rosa,
ets joïós com un infant
i en fer bella tota cosa
ets la gràcia triomfant.

FRANCESC PUJOL.

SANT JORDI TRIOMFANT

LLEGENDA POPULAR

Bella princesa empresonada,
quin dol hi ha en el teu mirar!
De nostra mare benamada
tens el posat i el bell parlar.
Dins de la torre desolada
ta gran bellesa veus marcir.
Un drac ferotge és a l'entrada
que t'urparà si vols sortir.
Té la mirada tota encesa
de gelosia i de rencor.
No vol que vegin ta bellesa,
no vol que t'ingui ningú amor.
Finestra enfora si t'aboques
t'escup la fera el seu verí;
si amb els teus clams ajut invoques,
amb un bramul no ho deixa oir.
Bella princesa empresonada,
quin somnià en els temps d'abans,
quan de tots eres festejada
i els reis et feien besamans!
Mes si el passat l'esguard s'emporta,
el cor s'emporta l'avenir:
una clamor se sent prou forta
que la captiva pot oir.
Sembren cançons de la vellúria;
potser són himnes del present...
Es la remor de la boscúria
quan de nit passa un cop de vent...
O bé és l'onada quan arriba
portant al si la tempestat...
A dins del cor de la captiva

una esperança ha clarejat.
Es com després de la nit bruna
que'l sol s'aixeca resplendent
i la claror s'llença tot d'una.
dins les tenebres del torrent.
Entre les boires lluminoses
veu la princesa el bell demà.
Quan els rosers s'omplin de roses,
blanc cavaller arribarà.
Nua l'espasa, braç, enlaire
devers el drac avença ardit.
Del primer cop esqueixa l'aire,
el segon cop l'hi enfonsa al pit.
Ja triomfant, la dama albira
i obra les portes diligent;
i mentre el monstre en terra expira,
surt la princesa resplendent.
Bella princesa alliberada,
com guspireja el teu mirar!
De nostra mare benamada
tens el posat i el bell parlar.
I ella, com tu, té l'alegria,
perquè, com tu, ha deixat el dol;
que la llegenda és profecia
i el cor li diu que Déu ho vol
que vingui l'hora pressentida
que la llegenda reviu.
Quan els rosers treuran florida
la profecia es complirà.

JOSEP M. FOLCH I TORRES.

— Oh si tu vegessis
quin gall hi tinc jo!
A la cua hi porta
plomes de debó.
— Jo hi tinc tres gallines
i un riu imitat
amb paper de plata
que sembla vritat.
— A dintre una bauma
hi ha el naixement
i a fora hi ha l'àngel
que avisa la gent.
— Al meu ja s'obiren
per un caminet
els tres reis que vénen
poquet a poquet.
Oh quina alegria!
Ja van arribant.
Cal fels-hi la carta:
veiam què ens duran.

Nostre cor és ben feliç
cada any quan Nadal s'atança:
hi ha per tot un bell encís
que ens amara de gaubança.

NADAL DELS CAPTATRES

Ai quin fred que fa!
Plou i neva dalt la serra.
Ai quin fred que fa!
Plou i neva també al pla.

Per amor de Déu
anem demanant almoïna.
Per amor de Déu,
de la Verge i del Fill seu.

Amb un mos de pa
pel bon temps un hom ja passà;
amb un mos de pa
pel bon temps ja es pot passar.

Més quan fa tant fred
la misèria és molt més dura;
mes quan fa tant fred
apiadeu-se del pobret!

Pel temps nadalenc
tot cor endurit s'ablana;
pel temps nadalenc
tot cor és amorosenc.

Venturós Nadal
que la fam ens apaivagues!
Venturós Nadal
que pel pobre ets amical!

PROGRAMA

I

Per la Cobla Barcelona

Gloses de cançons populars catalanes

- I - Els fadrins de Sant Boi
- II - Els estudiants de Tolosa
- III - El maridet

Serenata lamentable d'un galan desdenyat Entremaliada (sardana)

II

Cançons per Na Mercè Plantada

Un clavell

Cançó d'enyorança

L'home que fa giravoltar l'espasa

La ginesta

No't sàpiga greu

Cançó de la tempestat

Cançons per N'Andreua Fornells

Cançonetes de Déu nos dó

- I - Déu nos dó ser catalans
- II - Déu nos dó la companyia — de dos arbres a l'hivern
- III - Déu nos dó un acabament — com aquest de l'any que fina
- IV - Déu nos dó la casa blanca
- V - Déu nos dó la companyia — de les fulles tremolant
- VI - Déu nos dó la gosadia — de la sang independent

Acompanyament al piano pel mestre Joan Gibert i Camins

III

Per l'ORFEÓ CATALÀ

La gata i en Belitre

El fill del Rei

Fum, fum, fum

Cantada de Nadal

cançons populars harmonitzades

Amb acompanyament d'orgue i de piano pels mestres Antoni
Pérez-Moya i Joan Salvat

Sant Jordi triomfant (poemet)

Amb acompanyament de cobla

FRANCESC PUJOL

Heus-aquí un home singular; una activitat continua, una forta intel·ligència i una ferma voluntat, tot al servei d'un noble sentiment de l'art que s'esplaia en les més diverses manifestacions del mateix.

Temperament d'artista i d'organitzador, les facultats i qualitats esmentades han fet d'ell un benemèrit de l'art musical de la nostra terra.

Molt agraïment li deu l'*Orfeó Català* per son mestratge en el cor, molt li deu la musicologia catalana; ell és un dels vers mestres de la nostra Cobla; del *Cançoner de Catalunya* n'és son seny ordenador i la *Germanor dels Orfeons* li té una gratitud sincera per sos treballs d'organització, sobretot pels realitzats en el gran Festival de l'Estadi.

El Concert-homenatge d'avui té el plé sentit del reconeixement de l'obra complexa i eficaç d'aquest home artista singular i de l'agraïment que li deu l'art musical de Catalunya. Són els nostres orfeons que l'han organitzat perquè ells són els íntims coneixedors de les seves activitats i són els que més han tingut ocasió d'observar la seva abnegació i intel·ligència. I a aquest homenatge se li ha donat per ambient l'obra artística del mestre, l'obra fruit del seu art i inspiració, la seva obra de creació musical.

Tota l'activitat d'en Pujol és moguda pel sentiment d'un ideal profundament catalanesc, que és el nord i guia de tota la complexitat dels seus treballs, però que està singularment i essencialment plasmada en la seva creació artística: en les seves mestrioses composicions per a Cobla, models de factura i d'instrumentació; en les seves composicions corals, cançons i cantades, tan interessants com fresques d'inspiració; en les seves excel·lents obres per a orquestra; en el seus *lieder*, tot noble i fort, tot d'un ver fons catalanesc i d'una factura justa i equilibrada al mateix temps que austera i digna, com pertoca a la indiosincràcia de la nostra raça.

Així en la festa d'avui s'honora l'home singular amb el fruit d'inspiració de l'ànima de l'artista, la qual és el secret nobilíssim que impulsa totes les seves activitats, que tan són en benefici del nostre art musical.

LLUÍS MILLET.

CANTADA DE NADAL

ENDREÇA

Volem cantà una cançó
— no hi ha molt que s'és dictada —
del Nadal del Redemptor,
que és diada assenyalada.

Joiós Nadal! Joiós Nadal!
Tot canta la glòria d'un Déu eternal!

Té una gràcia el Sant Nadal,
que l'amor tota s'hi posa;
té la gràcia cordial
d'un infant com una rosa.

La rosa ens floreix al cor
si l'amor l'hi havem donada;
la gràcia esdevé tresor
d'alegria benaurada.

Joiós Nadal! Joiós Nadal!
Tot canta la glòria d'un Déu eternal!

NADAL PELS INFANTS

Nostre cor és ben feliç
cada any quan Nadal s'atança;
hi ha per tot un bell encís
que ens amara de gaubança.
El món s'omple de delícies
que enlluernen nostres ulls,
tot s'inonda de clarícies
i els rebosts són ben curulls
d'unes coses temptadores
que de lluny hem de flairar,
puix les mares, previsoras,
no ens hi deixen arribar.
Mes per la santa diada
farem la pau amb escriure;
de pensà amb la gran taulada,
a tots la saliva ens creix.

ELS INFANTS I EL PESSEBRE

— Jo tinc un pessebre
més bonic que el teu!
— Jo hi tinc vint figures.
— Més n'hi ha en el meu.
— Al meu hi ha muntanyes
de fusta i cartró
— Al meu són de suro:
ja no hi ha millor.
— Jo hi tinc una casa
amb un pou davant.
— I jo una parella
de bous tot llaurant.

que l'Amor hi sia estat,
un peix d'or a la peixera
que fa molta netedat.
Una vella escaparata
i un bressol de l'any passat;
la cançó de Catalunya
dins la tendra fosquedat,
una Creu damunt la porta
— que el pecat sia esquivat —
i el tenir la roba estesa
com banderes del terrat.

V

Déu nos dó la companyia
de les fulles tremolant
i un camí de vora l'aigua
i la font sota el pollanc;
veure el cel que estorna pàl·lid,
veure el món que es torna blau
i allavors di el Rosari
pel tiran tot ombrejat,
que així tristes animetes
goig etern assoliran
(per això lloem en l'ombra
a Maria amb noms suaus).
I arribant a casa nostra
veure llum al finestrall
i saber que hi ha la taula
amb el seu parament blanc,
amb els plats de viu alegre
i amb el veire de cristall.
I és gustosa l'entaulada
sota el llum, no sabent pas
si han restat les animetes
amb els grills a dins l'afrau
o s'acosten a la casa
per la fosca del pinar,
i ara passen el Rosari
(nostre obsequi recordant),
perquè aquí siguem felços
en el batre de la sang

i aixecant les copes clares
i en els besos nupcials.

VI

Déu nos dó la gosadia
de la sang independent
i aquesta ànima difícil
i aquest llavi mal content!
El corcò que posi ales,
serà estel al firmament.

Ah, en la fosca i pel guiatge
de la sola il·lusió,
caminar sense bandera
i varar sense timó,
estimar sense estimada
i servir sense senyó!

No hi fa res que solitaris
fem la via en els afraus.
Nostre temple és en els núvols.
S'emmiralla als goces suaus
— fins i tot ans de bastir-lo —
un seguici de palaus.

Vindrà un dia que nosaltres
serem lluny, sota l'oblit:
hi haurà amors en cases noves
i rosers en cada ampit,
i gent dolça que mediti
els secrets de l'infinit.

Però mentre Catalunya
dolorida va naixent,
Déu nos dó ser braç en l'aire
i la destra furiat,
una pedra a la bassetja,
la bassetja dins el vent.

JOSEP CARNER.

TEXT DE LES CANÇONS

UN CLAVELL

Per un clavell só consirós
que entre les dents us resplendia;
deu-me el clavell, que té colors
d'aqueixa boca on ara nia.

Deu-me el clavell, amiga mia,
no per badat ni per flairós;
deu-me la flor de la folia,
arborament que ha estat amb vós.

Tota ma vida és fetillada
amb no sé quin malmirament
i d'un home, el pensament
sobta ma pensa emmetzinada.

Jo us occiria amb un coltell
si no em donàveu el clavell.

JOSEP CARNER.

CANÇÓ D'ENYORANÇA

Enyoro la vela lleugera,
el còdol blavis i lluent,
la vinya, la cala planera,
el núvol, la boira i el vent,
la corba suau de la platja
i la marinada frescal,
la barca que fuig de l'oratge
i aquell gallaret en el pal.
Enyoro la font amagada,
la branca menuda del pi,
la nuesa de la collada,
les herbes primes del camí,
els esbarzers i la caseta
i el degotig del rossinyol
i aquella costa dura i dreta
que va assecant-se sota el sol.
Enyoro el mar i la muntanya,
la feixa verda, l'herm grogós,
el remoreig de cada canya
en el camí silenciós
i aquella veu tan tèbia i clara
i els ulls tan purs dins de la nit
que fan el cel més ample encara
i més estelada la nit.

TOMÀS GARCÉS.

L'HOMME QUE FA GIRAVOLTAR L'ESPASA

Aquest mati
passà damunt la porta de ma casa,
tot fent camí
l'home que fa giravoltar l'espasa.

Va reüllant d'ací d'allí,
la sospita l'encen com una brasa
que no sap quin veí
l'ha de ferir.

Al fat implora, malacix, pregunta
la dèria que l'empeny;
l'espasa és rovellada i no té punta
i l'home no té seny.

Fins en el cim que solitari llu
o al mig de la rossola tota rasa,
l'home va fent giravoltar l'espasa,
sol contra tots i sol contra ningú.

JOSEP CARNER

LA GINESTA

La ginesta altra vegada!
La ginesta amb tanta olor!
Es la meua enamorada
que ve al temps de la calor.
Per a fer-li una abraçada
he pujat dalt del serrat:
de la primera besada
m'ha deixat tot perfumat.
Feia un vent que enarborava,
feia un sol molt resplendent:
la ginesta's regirava
furiada al sol rient.
Jo la prenc per la cintura,
l'estisora va en renou
desflorant tanta hermosura
fins que'l cor me n'ha dit prou.
Amb un vimet que creixia
innocent a vora seu
he lligat la dolça aimia
ben estreta en un pom breu.
Quan l'he tinguda lligada
m'he girat de cara al mar...
M'he girat al mar, de cara,
que brillava com cristall;
he aixecat el pom enlaire
i he arrencat a corre avall.

JOAN MARAGALL.

NO ET SÀPIGA GREU

No et sàpiga greu
el ser petiteta,
també ho són les flors
i ho són les estrelles
i ho és aquell déu
que l'amor governa.
D'un res de llevar
s'en forma una arbrada;
d'un sol espuernic
s'en fa una foguera;
d'un trist gra d'encens
se n'omple una església...
No et sàpiga greu
el ser petiteta.

FRANCESC MATHEU.

CANÇÓ DE LA TEMPESTAT

Gotellada a l'empedrat,
horitzó llampeguejat,
tempestat!
I el vicari esparverat
i s'enfonsa l'envelat,
i tot va desguitarrat,
tempestat!

Cruix la biga i el terrat,
la vellarda s'ha senyat,
tempestat!
El paraigües s'ha esbotzat;
visca el xàfec descordat
que apaivaga el gos i el gat,
tempestat!

Tempestat, si t'hem cridat,
desensonya a l'ensonyat,
tempestat!
De bon grat o de mal grat
obre el cor enforrunyat,
ben obert de bat a bat,
tempestat!

JOSEP M. DE SAGARRA.

CANCONETES DE DÉU NOS DÓ

Déu nos dó ser catalans
que són gent d'anomenada
i millors que tot el món,
perquè són de fresca saba;
i millors que no els passats,
però amb una retirada.
Déu nos dó la nostra fe
i el senyar-se al trenc de l'alba,
l'aigua fina de les neus
i el pa ros de les quintanes.
Déu nos dó la vela al mar
i la cleda a la muntanya
i els diners de ben enllà
i l'amor de vora casa;
i la fi dins nostra llar
i amb la cara enriolada,
i que diguin: — Ara, mort,
quina imatge de son pare!
I si fama hem de guanyar,
que ens la doni el veïnatge,
i si tara hem de tenir,
Déu nos dó la nostra tara;
que si ve de tan endins,
farà goig un dia o altre.

II

Déu nos dó la companyia
de dos arbres a l'hivern,
l'ametller de tals de rosa
i, ple d'or, el taronger.
Dorm encara la figuera
sota un sol que tot ho encen.
Es la gran tocatardana
de l'eixida i de l'hortet.
En el cim el pi vigila,
aquest si que mai fal·leix;
la color té sempre jove
com la mar i com el cel.
Ai figuera casolana!
Ai el pi lliure en el vent!
He de dir, que el cor ho mana
(baldament us porti fe):
— Déu nos dó la companyia
de dos arbres a l'hivern:
l'ametller de tals de rosa
i, ple d'or, el taronger;

que allavors, com l'atzavara,
entre els dos ens aclofem;
una mosca brunz i passa;
si en el caire del coster
la torreta és tota blanca,
el seu blanc par que brunzeix:
— Ah, no és prou — hom endevina —
que frisi d'or el solei;
al lluny cal una percinta
que frisi tota d'argent,
entre una blancor de cases
i una blancor de barquets.

III

Déu nos dó un acabament
com aquest de l'any que fina.
Doll de flama de l'estiu
que ets enllà de nostra via,
a la punta dels rostolls
veig encara tes guspies.
Ara ve el sol de tardor
que és de bona companyia,
que camina poc a poc.
i s'atura quan camina.
Portaré un raïm sencer
a la porta de l'amiga.
Menjarem tot el raïm
asseguts damunt la llinda
abans que ens diguem un mot
o d'amor, o de renyina.
I enc que vinga la frescor
que al mig de la tarda es gira
i tremoli l'alt fullam
tot veient que el dia minva,
farem que duri el raïm
com si fos tota una vida.

IV

Déu nos dó la casa blanca
i el darrera soleiat,
dos rosers a la finestra

La entrada serà per invitació.

Queden reservades les llotges de pati i totes les llotges i localitats d'amfiteatre.

—
Els socis de l'**Orfeó Català** podran recullir la seva invitació, a la Consergeria del **Palau de la Música Catalana**, fins el dia 5 dels corrents, mitjansant acreditar la seva personalitat amb la presentació del títol de soci.

Palau de la Música Catalana

AUDICIÓ

d'obres originals del

Mestre Francesc Pujol

amb motiu de l'Homenatge que li tributen
els Orfeons de Catalunya

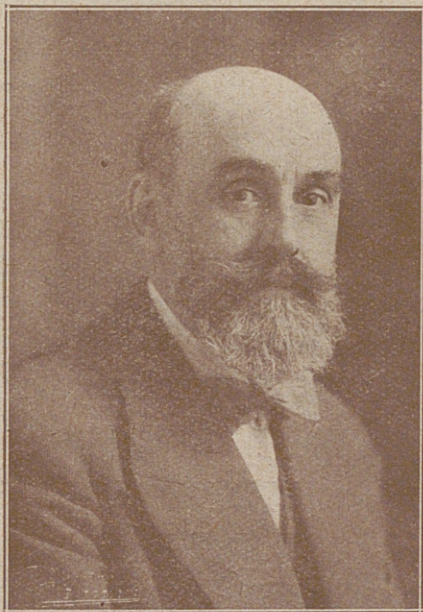
Cobla Barcelona
Andreua Fornells de Sayós
Mercè Plantada
Joan Gibert i Camins
Antoni Pèrez-Moya
Joan Salvat

ORFEÓ CATALÀ

sots la direcció del

Mestre Lluís Millet

Diumenge, dia 7 de desembre de 1930
a les cinc de la tarda

Mestre Francesc Pujol

LA PAU NADALENCA

Per Nadal
cada ovella a son corral
i la pau a cada casa.
Potser neva, potser plou,
potser fa ventada rasa
i de fred la cara ens cou;
tant se val!
Que un alè primaveral
per les venes fa bullida
com si el maig fos arribat
i un bell sol per cada dia
dalt del cel fos arborat.

Oh Nadal, Sant Nadal!
Ets suau com una rosa,
ets joïós com un infant
i en fer bella tota cosa
ets la gràcia triomfant.

FRANCESC PUJOL.

SANT JORDI TRIOMFANT

LLEGENDA POPULAR

Bella princesa empresonada,
quin dol hi ha en el teu mirar!
De nostra mare benamada
tens el posat i el bell parlar.
Dins de la torre desolada
ta gran bellesa veus marcir.
Un drac ferotge és a l'entrada
que t'urparà si vols sortir.
Té la mirada tota encesa
de gelosia i de rencor.
No vol que vegin ta bellesa,
no vol que't tingui ningú amor.
Finestra enfora si t'aboques
t'escup la fera el seu verí;
si amb els teus clams ajul invoques,
amb un bramul no ho deixa oir.
Bella princesa empresonada,
quin somnià en els temps d'abans,
quan de tots eres festejada
i els reis et feien besamans!
Mes si el passat l'esguard s'emporta,
el cor s'emporta l'avenir:
una clamor se sent prou forta
que la captiva pot oir.
Sembren cançons de la vellúria;
potser són himnes del present...
Es la remor de la boscúria
quan de nit passa un cop de vent...
O bé és l'onada quan arriba
portant al si la tempestat...
A dins del cor de la captiva

una esperança ha clarejat.
Es com després de la nit bruna
que'l sol s'aixeca resplendent
i la clarò's llença tot d'una.
dins les tenebres del torrent.
Entre les boires lluminoses
veu la princesa el bell demà.
Quan els rosers s'omplin de roses,
blanc cavaller arribarà.
Nua l'espasa, braç, enlaire
devers el drac avença ardit.
Del primer cop esqueixa l'aire,
el segon cop l'hi enfonsa al pit.
Ja triomfant, la dama albira
i obra les portes diligent;
i mentre el monstre en terra expira,
surt la princesa resplendent.
Bella princesa alliberada,
com guspireja el teu mirar!
De nostra mare benamada
tens el posat i el bell parlar.
I ella, com tu, té l'alegria,
perquè, com tu, ha deixat el dol;
que la llegenda és profecia
i el cor li diu que Déu ho vol
que vingui l'hora presentida
que la llegenda reviuirà.
Quan els rosers treuran florida
la profecia es complirà.

JOSEP M. FOLCH I TORRES.

— Oh si tu vegessis
quin gall hi tinc jo!
A la cua hi porta
plomes de debó.
— Jo hi tinc tres gallines
i un riu imitat
amb paper de plata
que sembla vritat.
— A dintre una bauma
hi ha el naixement
i a fora hi ha l'àngel
que avisa la gent.
— Al meu ja s'obiren
per un caminet
els tres reis que vénen
poquet a poquet.
Oh quina alegria!
Ja van arribant.
Cal fels-hi la carta:
veiam què ens duran.

Nostre cor és ben feliç
cada any quan Nadal s'aïança:
hi ha per tot un bell encís
que ens amara de gaubança.

NADAL DELS CAPTATRES

Ai quin fred que fa!
Plou i neva dalt la serra.
Ai quin fred que fa!
Plou i neva també al pla.

Per amor de Déu
anem demanant almoïna.
Per amor de Déu,
de la Verge i del Fill seu.

Amb un mos de pa
pel bon temps un hom ja passa;
amb un mos de pa
pel bon temps ja es pot passar.

Mes quan fa tant fred
la misèria és molt més dura;
mes quan fa tant fred
apiadeu-se del pobret!

Pel temps nadalenc
tot cor endurit s'ablana;
pel temps nadalenc
tot cor és amorosenc.

Venturós Nadal
que la fam ens apaivagues!
Venturós Nadal
que pel pobre ets amical!

PROGRAMA

I

Per la Coblà Barcelona

Gloses de cançons populars catalanes

- I - Els fadrins de Sant Boi
- II - Els estudiants de Tolosa
- III - El maridet

Serenata lamentable d'un galan desdenyat Entremaliada (sardana)

II

Cançons per Na Mercè Plantada

Un clavell Cançó d'enyorança L'home que fa giravoltar l'espasa La ginesta No't sàpiga greu Cançó de la tempestat

Cançons per N'Andreua Fornells

Cançonetes de Déu nos dó

- I - Déu nos dó ser catalans
- II - Déu nos dó la companyia — de dos arbres a l'hivern
- III - Déu nos dó un acabament — com aquest de l'any que fina
- IV - Déu nos dó la casa blanca
- V - Déu nos dó la companyia — de les fulles tremolant
- VI - Déu nos dó la gosadia — de la sang independent

Acompanyament al piano pel mestre Joan Gibert i Camins

III

Per l'ORFEÓ CATALÀ

La gata i en Belitre El fill del Rei Fum, fum, fum Cantada de Nadal

cançons populars harmonitzades

Amb acompanyament d'orgue i de piano pels mestres Antoni
Pèrez-Moya i Joan Salvat

Sant Jordi triomfant (poemet)

Amb acompanyament de cobla

FRANCESC PUJOL

Heus-aquí un home singular; una activitat continua, una forta intel·ligència i una ferma voluntat, tot al servei d'un noble sentiment de l'art que s'esplaia en les més diverses manifestacions del mateix.

Temperament d'artista i d'organitzador, les facultats i qualitats esmentades han fet d'ell un benemèrit de l'art musical de la nostra terra.

Molt agraïment li deu l'*Orfeó Català* per son mestratge en el cor, molt li deu la musicologia catalana; ell és un dels vers mestres de la nostra Coblà; del *Cançoner de Catalunya* n'és son seny ordenador i la *Germanor dels Orfeons* li té una gratitud sincera per sos treballs d'organització, sobretot pels realitzats en el gran Festival de l'Estadi.

El Concert-homenatge d'avui té el plé sentit del reconeixement de l'obra complexa i eficaç d'aquest home artista singular i de l'agraïment que li deu l'art musical de Catalunya. Són els nostres orfeons que l'han organitzat perquè ells són els íntims coneixedors, de les seves activitats i són els que més han tingut ocasió d'observar la seva abnegació i intel·ligència. I a aquest homenatge se li ha donat per ambient l'obra artística del mestre, l'obra fruit del seu art i inspiració, la seva obra de creació musical.

Tota l'activitat d'en Pujol és moguda pel sentiment d'un ideal profundament catalanesc, que és el nord i guia de tota la complexitat dels seus treballs, però que està singularment i essencialment plasmada en la seva creació artística: en les seves mestrioses composicions per a Coblà, models de factura i d'instrumentació; en les seves composicions corals, cançons i cantades, tan interessants com fresques d'inspiració; en les seves excel·lents obres per a orquestra; en el seus *lieder*, tot noble i fort, tot d'un ver fons catalanesc i d'una factura justa i equilibrada al mateix temps que austera i digna, com pertoca a la indiosincràcia de la nostra raça.

Així en la festa d'avui s'honora l'home singular amb el fruit d'inspiració de l'ànima de l'artista, la qual és el secret nobilíssim que impulsa totes les seves activitats, que tan són en benefici del nostre art musical.

LLUÍS MILLET.

CANTADA DE NADAL

ENDREÇA

Volem cantà una cançó
— no hi ha molt que s'és dictada —
del Nadal del Redemptor,
que és diada assenyalada.

Joiós Nadal! Joiós Nadal!
Tot canta la glòria d'un Déu eternal!

Té una gràcia el Sant Nadal,
que l'amor tota s'hi posa;
té la gràcia cordial
d'un infant com una rosa.

La rosa ens floreix al cor
si l'amor l'hi havem donada;
la gràcia esdevé tresor
d'alegria benaurada.

Joiós Nadal! Joiós Nadal!
Tot canta la glòria d'un Déu eternal!

NADAL PELS INFANTS

Nostre cor és ben feliç
cada any quan Nadal s'atança;
hi ha per tot un bell encís
que ens amara de gaubança.
El món s'omple de delícies
que enlluernen nostres ulls,
tot s'inonda de clarícies
i els rebosts són ben curulls
d'unes coses temptadores
que de lluny hem de flairar,
puix les mares, previsores,
no ens hi deixen arribar.
Mes per la santa diada
farem la pau amb escriure;
de pensà amb la gran taulada,
a tots la saliva ens creix.

ELS INFANTS I EL PESSEBRE

— Jo tinc un pessebre
més bonic que el teu!
— Jo hi tinc vint figures.
— Més n'hi ha en el meu.
— Al meu hi ha muntanyes
de fusta i cartró
— Al meu són de suro:
ja no hi ha millor.
— Jo hi tinc una casa
amb un pou davant.
— I jo una parella
de bous tot llaurant.

que l'Amor hi sia estat,
un peix d'or a la peixera
que fa molta netedat.
Una vella escaparata
i un bressol de l'any passat;
la cançó de Catalunya
dins la tendra fosquedat,
una Creu damunt la porta
— que el pecat sia esquivat —
i el tenir la roba estesa
com banderes del terrat.

V

Déu nos dó la companyia
de les fulles tremolant
i un camí de vora l'aigua
i la font sota el pollanc;
veure el cel que estorna pàl·lid,
veure el món que es torna blau
i allavores di el Rosari
pel tiran tot ombrejat,
que així tristes animetes
goig etern assoliran
(per això lloem en l'ombra
a Maria amb noms suaus).
I arribant a casa nostra
veure llum al finestrall
i saber que hi ha la taula
amb el seu parament blanc,
amb els plats de viu alegre
i amb el veire de cristall.
I és gustosa l'entaulada
sota el llum, no sabent pas
si han restat les animetes
amb els grills a dins l'afrau
o s'acosten a la casa
per la fosca del pinar,
i ara passen el Rosari
(nostre obsequi recordant),
perquè aquí siguem feliços
en el batre de la sang

i aixecant les copes clares
i en els besos nupcials.

VI

Déu nos dó la gosadia
de la sang independent
i aquesta ànima difícil
i aquest llavi mal content!
El corcò que posi ales,
serà estel al firmament.

Ah, en la fosca i pel guiatge
de la sola il·lusió,
caminar sense bandera
i varar sense timó,
estimar sense estimada
i servir sense senyó!

No hi fa res que solitaris
fem la via en els afraus.
Nostre temple és en els núvols.
S'emmiralla als gores suaus
— fins i tot ans de bastir-lo —
un seguici de palaus.

Vindrà un dia que nosaltres
serem lluny, sota l'oblit:
hi haurà amors en cases noves
i rosers en cada ampit,
i gent dolça que mediti
els secrets de l'infinit.

Però mentre Catalunya
dolorida va naixent,
Déu nos dó ser braç en l'aire
i la destra furient,
una pedra a la bassetja,
la bassetja dins el vent.

JOSEP CARNER.

TEXT DE LES CANÇONS

UN CLAVELL

Per un clavell só consirós
que entre les dents us resplendia;
deu-me el clavell, que té colors
d'aqueixa boca on ara nia.

Deu-me el clavell, amiga mia,
no per badat ni per flairós;
deu-me la flor de la fol·lia,
arborament que ha estat amb vós.

Tota ma vida és fetillada
amb no sé quin malmirament
i d'un home, el pensament
sobta ma pensa emmetzinada.

Jo us occiria amb un coltell
si no em donàveu el clavell.

JOSEP CARNER.

CANÇÓ D'ENYORANÇA

Enyoro la vela lleugera,
el còdol blavis i lluent,
la vinya, la cala planera,
el núvol, la boira i el vent,
la corba suau de la platja
i la marinada frescal,
la barca que fuig de l'oratge
i aquell gallaret en el pal.
Enyoro la font amagada,
la branca menuda del pi,
la nuesa de la collada,
les herbes primes del camí,
els esbarzers i la caseta
i el degotig del rossinyol
i aquella costa dura i dreta
que va assecant-se sota el sol.
Enyoro el mar i la muntanya,
la feixa verda, l'herm grogós,
el remoreig de cada canya
en el camí silenciós
i aquella veu tan tèbia i clara
i els ulls tan purs dins de la nit
que fan el cel més ample encara
i més estelada la nit.

TOMÀS GARCÉS.

L'HOMME QUE FA GIRAVOLTAR L'ESPASA

Aquest matí
passà damunt la porta de ma casa,
tot fent camí
l'home que fa giravoltar l'espasa.

Va reullant d'ací d'allí,
la sospita l'encen com una brasa
que no sap quin veí
l'ha de ferir.

Al fat implora, malaeix, pregunta
la dèria que l'empeny;
l'espasa és rovellada i no té punta
i l'home no té seny.

Fins en el cim que solitari llu
o al mig de la rossola tota rasa,
l'home va fent giravoltar l'espasa,
sol contra tots i sol contra ningú.

JOSEP CARNER

LA GINESTA

La ginesta altra vegada!
La ginesta amb tanta olor!
Es la meua enamorada
que ve al temps de la calor.
Per a fer-li una abraçada
he pujat dalt del serrat:
de la primera besada
m'ha deixat tot perfumat.
Feia un vent que enarborava,
feia un sol molt resplendent:
la ginesta's regirava
furiosa al sol rient.
Jo la prenc per la cintura,
l'estisora va en renou
desflorant tanta hermosura
fins que'l cor me n'ha dit prou.
Amb un vimet que creixia
innocent a vora seu
he lligat la dolça aimia
ben estreta en un pom breu.
Quan l'he tinguda lligada
m'he girat de cara al mar...
M'he girat al mar, de cara,
que brillava com cristall;
he aixecat el pom enlaire
i he arrencat a corre avall.

JOAN MARAGALL.

NO ET SÀPIGA GREU

No et sàpiga greu
el ser petiteta,
també ho són les flors
i ho són les estrelles
i ho és aquell déu
que l'amor governa.
D'un res de llevar
s'en forma una arbrada;
d'un sol espurnic
s'en fa una foguera;
d'un trist gra d'encens
se n'omple una església...
No et sàpiga greu
el ser petiteta.

FRANCESC MATHEU.

CANÇÓ DE LA TEMPESTAT

Gotellada a l'empedrat,
horitzó llampeguejat,
tempestat!
I el vicari esparverat
i s'enfonsa l'envelat,
i tot va desguitarrat,
tempestat!

Cruix la biga i el terrat,
la vellarda s'ha senyat,
tempestat!
El paraigües s'ha esbotzat;
visca el xàfec descordat
que apaivaga el gos i el gat,
tempestat!

Tempestat, si t'hem cridat,
desensonya a l'ensonyat,
tempestat!
De bon grat o de mal grat
obre el cor enforrunyat,
ben obert de bat a bat,
tempestat!

JOSEP M. DE SAGARRA.

CANCONETES DE DÉU NOS DÓ

Déu nos dó ser catalans
que són gent d'anomenada
i millors que tot el món,
perquè són de fresca saba;
i millors que no els passats,
però amb una retirada.
Déu nos dó la nostra fe
i el senyar-se al trenc de l'alba,
l'aigua fina de les neus
i el pa ros de les quintanes.
Déu nos dó la vela al mar
i la cleda a la muntanya
i els diners de ben enllà
i l'amor de vora casa;
i la fi dins nostra llar
i amb la cara enriolada,
i que diguin: — Ara, mort,
quina imatge de son pare!
I si fama hem de guanyar,
que ens la doni el veinatge,
i si tara hem de tenir,
Déu nos dó la nostra tara;
que si ve de tan endins,
farà goig un dia o altre.

II

Déu nos dó la companyia
de dos arbres a l'hivern.
l'ametller de tals de rosa
i, ple d'or, el taronger.
Dorm encara la figuera
sota un sol que tot ho encen.
Es la gran tocatardana
de l'eixida i de l'hortet.
En el cim el pi vigila,
aquest si que mai fal·leix;
la color té sempre jove
com la mar i com el cel.
Ai figuera casolana!
Ai el pi lliure en el vent!
He de dir, que el cor ho mana
(baldament us porti fe):
— Déu nos dó la companyia
de dos arbres a l'hivern:
l'ametller de tals de rosa
i, ple d'or, el taronger;

que allavors, com l'atzavara,
entre els dos ens aclofem;
una mosca brunz i passa;
si en el caire del coster
la torreta és tota blanca,
el seu blanc par que brunzeix:
— Ah, no és prou — hom endevina —
que frisi d'or el solei;
al lluny cal una percinta
que frisi tota d'argent,
entre una blancor de cases
i una blancor de barquets.

III

Déu nos dó un acabament
com aquest de l'any que fina.
Doll de flama de l'estiu
que ets enllà de nostra via,
a la punta dels rostolls
veig encara tes guspires.
Ara ve el sol de tardor
que és de bona companyia,
que camina poc a poc.
i s'atura quan camina.
Portaré un raïm sencer
a la porta de l'amiga.
Menjarem tot el raïm
asseguts damunt la llinda
abans que ens diguem un mot
o d'amor, o de renyina.
I enc que vinga la frescor
que al mig de la tarda es gira
i tremoli l'alt fullam
tot veient que el dia minva,
farem que duri el raïm
com si fos tota una vida.

IV

Déu nos dó la casa blanca
i el darrera soleiat,
dos rosers a la finestra